

Sygn. akt VII Ka 978/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Radojewska (spr.)

Sędziowie: SSO Danuta Józefowska

SSO Sławomir Brzózka

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Stefańczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Częstochowa- Północ w Częstochowie Jacka Gurbąły

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2019 r. sprawy

J. T. c. A. i U., ur. (...) w O.

oskarżonej z art. 280 § 1 k.k.

D. Ł. s. A. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej J. T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 26 lipca 2019 r., sygn. akt XI K 254/19

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym J. T. w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje słowa „doprowadziła do stanu bezbronności” oraz przyjmuje, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi tj. przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i na podstawie art. 283 k.k. wymierza oskarżonej karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonej karę 100 /sto/ stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 /dziesięć/ złotych;
2. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 /trzy/ a na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną do informowania Sądu o przebiegu okresu próby w terminach co 6 /sześć/ miesięcy;
3. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny zalicza zatrzymanie w dniach od 5 do 7 stycznia 2019r. uznając za wykonane 4 /cztery/ stawki dzienne grzywny;
4. na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonej J. T. kwotę 500 /pięćset/ złotych tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego K. W.;
5. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie oskarżonego D. Ł. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie;

6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. Ł. S. Kancelaria (...) w C., kwotę 516,60 zł /pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/ tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;

7. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 978/19

UZASADNIENIE

J. T. i D. Ł. zostali oskarżeni o to, że w dniu 26 października 2018r w C., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez otoczenie z każdej strony, przyparcie do muru, straszenie pobiciem oraz użyciem siły fizycznej poprzez popychanie i szturchanie, doprowadzili do stanu bezbronności K. W., a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia e-papierosa o wartości 300zł, działając tym na szkodę K. W. tj. o czyn z art. 280§1kk

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 26 lipca 2019r, sygn., akt XIX 254/19

1. Uznał oskarżoną J. T. za winną tego, że: w dniu 26 października 2018r w C., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez otoczenie z każdej strony, przyparcie do muru, straszenie pobiciem oraz użyciem siły fizycznej poprzez popychanie i szturchanie, doprowadziła do stanu bezbronności K. W., a następnie dokonała zaboru w celu przywłaszczenia e-papierosa o wartości 300zł, działając tym na szkodę K. W., tj. winną popełnienia czynu z art. 280§1kk i za to na zasadzie art. 280 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37b kk skazał ją na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1

(jeden) rok ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20

(dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

2. Na zasadzie art. 63§1kk zaliczył oskarżonej J. T. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 05 stycznia 2019r;

3. Uniewinnił oskarżonego D. Ł. od popełnienia zarzuczonego mu czynu;

4. Na zasadzie art. 624§1kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżoną J. T. od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa;

5. Na zasadzie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa;

6. Na zasadzie art. 22³ ustawy o radcach prawnych zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego Ł. S. kwotę 723,24zł

(siedemset dwadzieścia trzy złote i 24/100) wraz z kwotą podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu sądowym.

Apelacje od przedmiotowego wyroku wywiedli obrońca oskarżonej i prokurator .

Obrońca oskarżonej, zaskarżył wyrok w części co do kary, zarzucając rażąco niewspółmierność kary tzw. mieszanej, orzeczonej w warunkach art. 37b kk, poprzez orzeczenie kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, jako nieadekwatnej do okoliczności sprawy, gdyż prawidłowa ocena okoliczności sprawy uzasadniała orzeczenie kary w niższym wymiarze.

W oparciu o powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary w wysokości dolnego ustawowego zagrożenia.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych.

W zakresie dotyczącym oskarżonego D. Ł. apelujący zarzucił – błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony D. Ł. nie działał wspólnie i w porozumieniu z J. T. oraz innymi ustalonymi osobami i nie brał udziału w otoczeniu i przyparciu do muru a także groźeniu pobiciem K. W. oraz dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia e-papierosa o wartości 300 zł, co doprowadziło do jego uniewinnienia w niniejszej sprawie, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień podejrzanej J. T. oraz świadka M. K. (1) prowadzą do przeciwnego wniosku tj. jednoznacznie wskazują, iż D. Ł. działał wspólnie i w porozumieniu z J. T. oraz innymi ustalonymi osobami i brał udziału w otoczeniu i przyparciu do muru a także groźeniu pobiciem K. W. oraz dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia e-papierosa o wartości 300 zł. W tym zakresie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W zakresie dotyczącym oskarżonej J. T. apelujący podniósł naruszenie prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie. W tym zakresie wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonej J. T. o orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 500 zł .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna i skutkować musiała częściową zmianą wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonej J. T. i uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie dotyczącym D. Ł.. Wniesiona przez obrońcę oskarżonej J. T. apelacja na jej korzyść, skutkowałą zmianą wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary.

W zakresie dotyczącym oskarżonej J. T. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił sprawstwo i winę oskarżonej, a wadliwość orzeczenia dotyczyła kwalifikacji prawnej czynu, wymiaru kary i braku orzeczenia zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

Oskarżona J. T. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, jej udział w przestępstwie potwierdził pokrzywdzony i wszyscy świadkowie. Zarówno wyjaśnienia oskarżonej, jak i zeznania pokrzywdzonego i pozostałych świadków są spójne i korelują ze sobą. Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż okoliczności popełnienia czynu przez J. T. oraz jej wina nie budzą wątpliwości. Zdaniem Sądu Okręgowego konieczna była korekta w zakresie opisu czynu związana z koniecznością wyeliminowania znamienia „dorowadzenia do stanu bezbronności” jakie Sąd Rejonowy zawarł w opisie czynu przypisanego oskarżonej. Jako ugruntowany w orzecznictwie należy traktować pogląd, iż stan bezbronności może być wynikiem konkretnego układu okoliczności faktycznych w tym wielości napastników, których sama obecność i zachowanie sprawiają, że ofiara pozbawiona jest fizycznych i psychicznych możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy, lub też że możliwość takiego przeciwdziałania jest znacznie ograniczona a zatem sytuacja, gdy sprawcy samą tylko przewagą liczebną paraliżują wolę oporu pokrzywdzonego (wyrok składu 7 sędziów SN z dnia 14 czerwca 1989 r., V KRN 99/89, OSNKW 1989, nr 7-12, poz. 4). Bezbronność w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. to stan, w którym zachowanie sprawców w postaci manifestowania przewagi fizycznej i wywierana presja psychiczna doprowadza pokrzywdzonego do poddania się ich działaniom sprawców. Istota doprowadzenia do „stanu bezbronności” tkwi w podjęciu przez sprawcę takich działań wobec ofiary, które nie będąc użyciem przemocy, ani groźbą jej natychmiastowego użycia skutecznie pozbawiają ją możliwości podjęcia obrony przeciwko zawładnięciu rzeczą; jednocześnie stan ten musi zostać wywołany przez sprawcę, stanowić konsekwencję jego działań, to sytuacja, w której sprawca przez zachowanie wpływa na pokrzywdzonego w taki sposób, że pozbawia go możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy (np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 czerwca 2012 r. sygn. III KK 148/12, z dnia 13 października 1995 r. sygn. II KRN 120/95, z dnia 12 maja 1994 r. sygn. II KRN 59/94, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 sierpnia 2012 r. sygn. II AKa 182/12; Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 sierpnia 1997 r. sygn. II AKa 143/97). Wadliwość przyjętego przez Sąd Rejonowy opisu czynu przypisanego oskarżonej („dorowadzenia do stanu bezbronności”) wynika z faktu, iż skoro Sąd ten właściwie ustalił i przypisał w wyroku działanie oskarżonej

„wspólnie i w porozumieniu” a opis czynu dotyczy używania przemocy i groźby użycia przemocy („poprzez otoczenie z każdej strony, przyparcie do muru, straszenie pobiciem oraz użyciem siły fizycznej poprzez popychanie i szturchanie”) to błędem było wskazanie na „stan bezbronności”.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena przedmiotowo-podmiotowa znamion czynu uzasadnia kwalifikację czynu przypisanego oskarżonej jako wypadku mniejszej wagi z art. 283 kk. Uznanie czynu przestępczego za wypadek mniejszej wagi jest zagadnieniem z zakresu ocen przedmiotowo-podmiotowych znamion tego czynu, dokonywanych przez przyzmat przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 k.k. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy. Wypadek mniejszej wagi (art. 283 k.k.) jest uprzywilejowaną postacią czynu o znamionach ustawowych przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą elementów łagodzących, których w tej sprawie Sąd I instancji nie dostrzegł. Sąd Okręgowy miał na uwadze sposób działania oskarżonej, nieznaczny stopień użytej przemocy, rozmiar szkody wyrządzonej, motyw i cel działania. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 września 2010 r. II AKa 270/10 LEX nr 621279, OSAW 2011/1/210, KZS 2011/1/78, Prok.i Pr.-wkl. 2011/4/17, wyrok SN z 04.04.1997 r. V KKN 6/97 - LEX, wyrok SA w Lublinie z 08.08.1996 r. II AKa 91/96 – LEX). Jak to przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego „wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy znamiona przestępstwa cechuje niewysoka szkodliwość społeczna, zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, aby zastosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za popełnione przestępstwo” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2015 r. IV KK 235/15, LEX nr 1938291).

W ocenie Sądu odwoławczego karą adekwatną do winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej J. T. jest kara 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 /sto/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych. Sąd Okręgowy na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 /trzy/ a na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do informowania Sądu o przebiegu okresu próby w terminach co 6 /sześć/ miesięcy.

Słuszny okazał się zarzut prokuratora w zakresie naruszenie prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie. Sąd Rejonowy, co sam przyznał, wbrew wnioskowi prokuratora, przez niedopatrzanie, nie orzekł zadośćuczynienia w trybie art. 46§1kk na rzecz pokrzywdzonego.. Należy na wstępie zwrócić uwagę, że dokonana z dniem 1 lipca 2015 r. z mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396) nowelizacja przepisów prawa karnego materialnego nadała tej instytucji charakter środka kompensacyjnego. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że "odpowiednie" zadośćuczynienie w konkretnej sprawie to taka kwota, która ma charakter kompensacyjny (a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną) i w sposób odnoszący się bezpośrednio do ocenianego przypadku osoby domagającej się zadośćuczynienia, odzwierciedla rozmiar doznanej przez nią krzywdy, na którą składają się jej fizyczne i psychiczne cierpienia. Rodzaj, czas trwania i natężenie, owych cierpień należy każdorazowo określić w kontekście konkretnych (mających na to wpływ) okoliczności ujawnionych na podstawie materiału dowodowego sprawy. Równocześnie baczyc należy i na to, iż wysokość przyznanego zadośćuczynienia powinna być utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 r. V KK 25/19),

Sąd Okręgowy w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził na rzecz pokrzywdzonego kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Dla ustalenia kwoty zadośćuczynienia decydujące znaczenie miał charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego, a ta w niniejszej sprawie była niezbyt wysoka, pokrzywdzony doznał głównie krzywdy psychicznej.

Sąd nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie uniewinnienia D. Ł.. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania, nieskrępowanego regulami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów, jaka przyjęta została przez polski model postępowania karnego nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd meriti powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy nadmierną wagę przywiązał do wyjaśnień oskarżonego D. Ł., który twierdził, że nie brał udziału w zdarzeniu. Dowód z wyjaśnień oskarżonego winien zostać oceniony ze znaczną wnikliwością z uwagi na przysługujące oskarżonemu prawo do obrony, zwłaszcza w sytuacji, gdy inne dowody podważają wiarygodność tej relacji. W niniejszej sprawie, twierdzeniom oskarżonego można przeciwstawić inne dowody, wskazujące na jego udział w zdarzeniu, co nie zostało przez Sąd Rejonowy w pełnym zakresie dostrzeżone. Pokrzywdzony co prawda, nie był w stanie wskazać, czy oskarżony D. Ł. był w grupie osób, które go popychały i przypierały do muru, co nie dziwi mając na uwadze dynamiczny przebieg zdarzenia i obawę pokrzywdzonego o swe zdrowie. Pokrzywdzony był pewien udziału oskarżonej w zdarzeniu, rozpoznał ją w trakcie postępowania, co do pozostałych sprawców zapamiętał „chłopaka co odliczał mi czas”, który miał na sobie czarną kurtkę lub bluzę (k 4v), a także opisał, że jeden ze sprawców miał czerwoną kurtkę (k 4v). Ta wypowiedź pokrzywdzonego wymagała skonfrontowania z protokołem przeszukania M. K. (2) który miał na sobie czerwoną kamizelkę (k 26). Tymczasem świadek M. K. (2) potwierdził wersję oskarżonego, podając, że stał wraz z nim 50 metrów dalej, co jest z tymi zeznaniami pokrzywdzonego sprzeczne.

W toku ponownego postępowania Sąd Rejonowy zwróci uwagę na ten ważny, podany przez pokrzywdzonego szczegół ubioru i podjęcie starania celem ustalenia jak byli ubrani wszyscy uczestnicy zdarzenia poprzez przesłuchanie współoskarżonej i świadków, czy tylko M. K. (2) miał czerwoną kamizelkę w dacie zdarzenia, co pozwoli na określenie czy jego wersja zdarzenia jest wiarygodna, a tym samym czy był uczestnikiem zdarzenia czy stał z boku z oskarżonym D. Ł..

Sąd Rejonowy jako sprawców zdarzenia wskazał oprócz oskarżonej, M. K. (1), J. K., D. D. (1). Sąd Okręgowy, analizując materiał dowodowy, uznał, że ustalenie udziału tych osób ma swoje oparcie w wyjaśnieniach współoskarżonej, ona bowiem wskazywała jako jedyną na udział w zdarzeniu D. D. (1). Z jednej strony zatem Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej co do udziału oskarżonego D. Ł., a z drugiej strony tylko wyjaśnienia oskarżonej wskazują na udział D. D. (1). Oskarżona opisała. „ze mną był D. ale nie pamiętam jego nazwiska, mówią ma niego Czarny, było tam, dwóch braci jeden to K. a drugiego imienia nie pamiętam... był jeszcze D. D. (1). (k 191). Sąd Rejonowy dokonał wybiórczej oceny tego dowodu, z jednej strony ustalając udział D. D. (1) na podstawie tylko tego dowodu, z drugiej zaś udział M. K. (1) i J. K., w sytuacji gdy oskarżona wskazywała na obu braci K. i D. Ł..

Co do tych wyjaśnień oskarżonej, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie należycie uzasadnił swoje stanowisko co do fragmentarycznej oceny wyjaśnień oskarżonej jako niewiarygodnych w zakresie udziału oskarżonego D. Ł.. W swej ocenie Sąd Rejonowy zupełnie pominął fakt, iż oskarżona opisała, że braci K. poznała w ten sam dzień, sam udział braci w zdarzeniu stanowi element charakterystyczny tego zdarzenia, zaś co do oskarżonego D. Ł. podała, że zna go od bardzo dawna, zatem w jego przypadku trudno mówić o pomyłce. Ponadto w swych wyjaśnieniach oskarżona podała, że gdy otoczyli pokrzywdzonego to „dookoła niego stałam ja, tych dwóch braci, D. D. (1) i D. K.” (k 192), a opisując ucieczkę podała, że wraz z oskarżonym wsiadła w autobus, a reszta się rozeszła; w sądzie o podtrzymała swe wyjaśnienia.

Udział w zdarzeniu J. K. jest oczywisty, był tym mężczyzną, który zaczął odliczanie, co przyznał przed Sądem (k 315), ale podał odmiennie od oskarżonej, że przy pokrzywdzonym był on z kastetem, J., i K. (k 66), w sądzie zeznał „podeszliśmy do niego we 3 : ja, J. i M. K. (1). Ja miałem kastet i tam podeszliśmy, ja wyjąłem kastet i kazaliśmy mu oddać papierosa.D. Ł. był, ale stał dalej. Nie było go w grupie bezpośrednio przy pokrzywdzonym. Ta odmienność w opisywanych relacjach wymaga wyjaśnienia, tym bardziej, że świadek M. K. (1) w protokole przesłuchania, którego Sąd Rejonowy nie ujawnił na rozprawie podał, że oskarżony był uczestnikiem zdarzenia „M. K. (2), K., D. D. (1) i ja zostaliśmy z tyłu. J....ruszyła do jakiegoś chłopaka” dalej opisał, że J. zawołała jego i D. D. (1), ale tylko on podszedł „powiedziała do mnie abym wziął od tego chłopaka tego e –papierosa i dał go K.; świadek zabrał papierosa i „dał go

K.”, który został na miejscu z J. i K. (k 55 -56). Sąd nie wyjaśnił różnic tej relacji z zeznaniami świadka w sądzie, gdy podał, że „w pewnym momencie J. jeszcze z kimś podeszła do tego chłopaka.... D. - oskarżony stał obok J., prostując , stał dalej za pasami, ja po prostu dokładnie tego nie pamiętam”.

Analizując materiał dowodowy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wyrok nie jest oparty na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w toku postępowania przed Sądem I instancji, wbrew wymogom normy z art. 366 § 1 k.p.k. nie wyjaśnione zostały wszystkie istotne okoliczności sprawy, w szczególności nie ujawniono zeznań M. K. (1) z (k 55-56), a nadto nie skonfrontowano relacji oskarżonej i świadków w zakresie dotyczącym udziału oskarżonego D. L.. Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę Sąd Rejonowy winien mieć na względzie, że każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. kilka wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. W dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym logicznie rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej (postanowienie SN z dnia 28 lutego 2013 r., V KK 343/12, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2014 r., II AKa 207/14, wyrok SA w Szczecinie z dnia 6 marca 2014 r., II AKa 30/14). W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd I instancji ponownie przeprowadzi postępowanie dowodowe z uwzględnieniem wszystkich wytycznych Sądu Okręgowego opisanych powyżej. W sprawie jest konieczne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości, przesłuchanie wszystkich świadków i współoskarżonej J. T. na okoliczność przebiegu zdarzenia, udziału oskarżonego z przestępstwie , ubioru uczestników zdarzenia, oraz skonfrontowanie tych dowodów w zakresie podawanych różnic. Dopiero po przeprowadzeniu tych dowodów, w zależności od wyniku postępowania dowodowego, Sąd Rejonowy podejmie decyzję co do winy oskarżonego D. Ł. lub jej braku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w tym zakresie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie.